

Advent III. Vasárnapja. Nagymisére.

Örülünk az Úrban mindig...

K.K.T. Az emberi természetbe oltott vágy, hogy ösztönösen törekszik a szebb, a boldogabb életre. Mindennapi lázas munkánk, igyekezetünk, az emberi ész bámulatos alkotásai, de a háziasszony mindennapos háztáji munkája a gyermek játékkészítése mind-mind arra szolgál, hogy az életet ne csak elviselhetővé, hanem azon túlmenően szebbé, boldogabbá tegye, a mindennapi szürkeségbe ünnepet, apróbb nagyobb örömet varázsoljon. A koldus a maga szánandó életében is igyekszik egy-egy jobb napot látni és boldog, ha az emberi szívek könyörületességéből néha a száraz kenyér mellé kerül egy-egy jobb falat is a sokszor könnyel áztatott ebédhez, boldog, ha agyongyűrt rongyai helyett ünnepi ruha gyanánt magára ölthet egy számára jobb ruhadarabot, melyet emberek, kiknek a sors jobban kedvezett, szánakozva neki nyújtanak. Örülni, nevetni akar minden ember, mert már kicsiny korában megtapasztalja, hogy jobb az öröm, jókedv, mint a sírás, könnyhullatás és a szívet szakító fájdalom.

Az emberiségnek közös vonása, mely aló nincs kivétel, hogy mindenki örömök után futkos. És ebben a futkosásban csak annyira különbözik az ember az embertől, hogy mindenki más és más utakon keresi az örömet, a boldogságot. Az egyik hírnévre, kitüntetésre vágyik, mert úgy gondolja, azok az igazi boldogok, akik birtokosai ennek a földi jónak, azok örülnek igazán az életnek, akiknek nevét szárnyra kapja a hír és viszi tengeren túlra, és bejárja az egész világot. A másik talán az anyagi jólétben látja élete boldogságát és minden erejét ennek megszerzésére fordítja, és nem kímél áldozatot, nem kímél becsületet, legyen az sajátja vagy a másé, csakhogy megszerezze magának a vélt boldogságot. És bármennyire is jusson előre a földi javak megszerzésében, soha megelégedve nem lesz, mert fülében ott fog csengeni a kísértő szava: több is lehetne, hiszen másnak több van, te sem adhatod alább.

A legszánandóbbak mégis azok, akik az élet örömeit a testi vágyak mértéktelen kielégítésében keresik, legyen az evés-ivás, vagy a VI: parancsolat elleni kicsapongások sorozata. Ezek a várt öröm helyett csömört kapnak, és később önmagukat megutálva kárhoztatják előbbi átkos ballépésüket, amikor örömeiket hajszolva veszélyes utakra, lejtőkre léptek.

Lehet-e megindulás nélkül olvasni a magyarság egyik legnagyobb költőjének, Ady Endrének önmarcangoló vallomását. 34 éves korában egy eltékozolt ifjú kor után

koravénhedten, amikor érezte már, hogy a mámor és az erkölcstelen élet bűne aláásta egészségét és a sír felé tart rövid élete, írja a *Patyolat üzenetében* a megrendítő sorokat. Érti, tudja, hogy jóvátehetetlen az ő élete, örömeiket keresett és csömört kapott. Szeretné előről kezdeni az életét és másképpen, de már késő:

Most, most szeretnék lenni bátran

Élettágadó, szűz, makulátlan

Vágytalan és tiszta.

Most, mikor már nem térbelek vissza

Átkozom gerjedelmem

Az elsőt, amely vágyat adott,

Az első szennyves gondolatot.

Szerelmem

Ki oly hamar ébredt,

Oh emlékek, emlékek

Csak egy kicsit ne bánjanátok

Minden volt dolgom egy-egy átok,

Szégyen.

Boldog, ki Isten kegyelmében,

Febérré avatja magát.

Az emberiség fentebb említett csoportjaitól távol áll a vallásos élet örömetadó gondolata is. Úgy gondolják, hogy az Isten-hit az emberi örömök kerékkötője, mert a földi értékeket lebecsüli és figyelmünket az ég felé tereli, az emberi szenvedélyek kielégítése helyett mértékletességet, józanságot, böjtöt és erkölcsi tisztaságot hirdet, a dicsőséggel és hírnévvel pedig szembeállítja a szerénységet és alázatosságot. Akik a vallásos életet rosszul, vagy ferde beállításban ismerik, azok úgy képzelik el, hogy a vallásos ember életében nincs semmi öröm. Mennyire meglepődnének most ezek az emberek, ha hallanák a nemzetek nagy apostolának felhívását: Testvérek! Örüljete az Úrban mindig, újra mondom örüljete. Hát hogyan? A vallásos embernek szabad örülnie? Hát nem kell mindig lehajtott fejjel, besavanyodott arccal és sírásra álló szemekkel járnia? Nem, ezerszer nem! Ellenkezőleg, ha valaki tud igazán tartósan örülni, az mélyen vallásos kell legyen. Hiszen öröm akkor támad bennünk, ha valami jónak, valami értékesnek a birtokába jutunk. Minél nagyobb, minél értékesebb és minél tisztább az a jó, annál nagyobb az örömünk is. És lehet-e nagyobb, értékesebb és tisztább jót elképzelni, mint Istennek, minden jószág

szerzőjének és forrásának bírását. Már pedig az igazán vallása szerint élő embernek arcáról, az Isten tiszta mosolyának tükröződése verődik vissza. Mert az igaz, szívből jövő mosoly Istentől ered, a sátánnak csupán a torz vigyor a sajátja.

Számunkra, akik itt vagyunk, nem szabad, hogy furcsán és értelmetlenül hangozzék az Apostol felszólítása. Örüljétek az Úrban, mindig újra mondom, örüljétek. A krisztusi vallásnak olyan állandó velejárója az öröm, hogy ha valaki észrevenné, hogy az ő lelkében nincs elég tér, elég hely az öröm számára, az azt jelentené, hogy vallásossága nem igazi, lelki élete téves vágányon halad.

Vörösmarty: Mi az, mi embert boldoggá tehetne?...

Az örömet ízlelni nem képes emberek teherré válnak a család, embertársuk és a társadalom számára. A vallásnak pedig nem célja, hogy egymás számára terhet jelentő embereket neveljen, hanem éppen ellenkezőleg arra tanít, arra nevel és ad példát, hogy mindenki részére szebbé, örömmel telibbé varázsolja az életet itt lent ebben a földi életben is. A szentek egész sorát lehetne felemlíteni, akik tudtak egész életükben mosolyt és derűt árasztani maguk köré. Assiszi Szent Ferenc az örökké vidám, daloló szent, Néri Szent Fülöp, Boscó Szent János, Páli Szent Vince, az Egyház kimagasló szentjei. Mórus Szent Tamást veje 16 év alatt soha sem látta haragosnak, mindig derűs volt és vidám.

De nem is kell példákért a messze múltba visszamenni. Napjainkban is, ha találkozunk igazán és őszintén örvendő emberekkel, azt mindig a mélyen istenhívő, vallásos lelkek között leljük meg. Pl. hithirdetők, betegápolók, édesanyák, stb.

K.K.T. Van értelme, van létjogosultsága a mai örömeire való felhívásnak. Most is, advent kellős közepén, amikor a templom a bűnbánat színét ölti fel, örülnünk szabad és örülnünk kell, mert ez az Isten akarta, hogy tisztaszívű, Istent magunkba hordozó emberek legyünk. Így várjuk a karácsonyt is, örvendező szívvel, mert az első karácsonykor is örömet hirdettek az angyalok a pásztoroknak, de örömet hirdetnek azóta minden esztendőben számunkra is.

Nekünk életelemünk kell legyen a tiszta, szívből jövő öröm, mert lelkünk nem csak táplálkozik, erősödik az öröm óráiban, hanem ugyanakkor megpihen és felvértezi magát a nehezebb órákra. Ezért hallgatjuk meg minden esztendőben ezen a vasárnapon és tesszük magunkévá egy egész évre, sőt egy egész életre Szent Pál felhívását: Örüljétek az Úrban mindig, újra mondom örüljétek. Ámen.

Kőröstarján, 1965. december 12.